

[Holger Larsen.]

og dem, der har anden indtægt, virker meget kolossal, når vi ser på den opstilling, der medfølger som bilag 2 til lovforslaget. Jeg forstår den kritik, der er rejst angående dette forhold, og jeg tilsiger mit partis medvirken til at få det rettet.

Jeg forudser, at lovforslaget skal behandles i et udvalg, og selv om jeg forstår, at det er vanskeligt for den højtærede minister at give oplysning om, hvad det eventuelt vil komme til at koste at foretage disse ændringer, er der dog mulighed for, at vi i udvalget kan få en lille smule klaring på, hvad det vil betyde økonomisk, at disse ændringer gennemføres.

Jeg anbefaler lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Jens Chr. Christensen: Jeg vil gerne takke den højtærede minister, fordi dette lovforslag er fremkommet. Her i det høje ting har man aldrig været karrig, når det drejede sig om at mildne forholdene for besættelsestidens ofre. Sådan skal og sådan må det også være. Også venstre kan derfor i princippet give tilslutning til nærværende lovforslag.

Der er sikkert ingen tvivl om, at som årene er gået, har en del af de skadelidtes invaliditet vist sig at være betydeligt værre end antaget ved besættelsestidens ophør. Det gælder ikke mindst dem, der pådrog sig tuberkulose i koncentrationslejrene. Hvor der med sikkerhed kan konstateres større invaliditet, er det kun rimeligt og retfærdigt, at de pågældende får deres erstatning reguleret, så den står i forhold til deres nuværende tilstand.

Når det er sagt, vil jeg imidlertid tilføje, at direktoratet for ulykkesforsikringen, der skal pådømme de enkelte tilfælde, antagelig vil komme ud for mange og svære opgaver. Jeg vil derfor finde det rigtigt, at der i forbindelse med lovforslagets yderligere behandling nedsættes et udvalg, så vi kan prøve at finde frem til retningslinjer, hvorefter direktoratet kan arbejde.

I lovforslagets § 1, stk. 5, står, at hvis direktoratet senere hen skønner, at der er grundlag for en ny bedømmelse af invaliditetsgraden, kan direktoratet tage sagen op på ny. Ved en sådan revision vil der kunne ske nedsættelse af invaliditetsgraden, men dog ingen nedsættelse af erstatningens stør-

relse. Jeg vil dog finde det rimeligere, at lige så vel som der ydes større erstatning, når der har vist sig større invaliditet, må erstatningen også kunne nedsættes, når man finder skadelidtes tilstand forbedret.

Da vi nu som foreslået tager spørgsmålet om besættelsestidens ofre op til revision, vil jeg tillade mig at spørge den højtærede minister, om det ikke ville være rigtigt også at se på de renter og erstatninger, der bliver udbetalt til enker efter de sømænd, der i besættelsestiden satte livet til under deres arbejde. Det er mit indtryk, at der over for det udsnit af vore medborgere finder en forskelsbehandling sted, som vi har pligt til også at udligne. Jeg ved ikke, om det kan gøres i forbindelse med dette lovforslag, men hvis ikke, håber jeg, at den højtærede minister finder en løsning på sagen.

Med disse få bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget til videre behandling her i tinget.

Marie Antoinette von Lowzow: Besættelsestidens ofre har fortsat siden krigen måttet bære for manges vedkommende stadig stigende byrder, byrder, der har deres udspring i den onde tid. Det er en selvfølge, at samfundet må mildne tyngden af disse byrder mest muligt, og i særdeleshed må der sørges for, at hjælpen ydes på fuldt retfærdig måde. Det viser sig nu efter de forløbne års erfaring, at den hjælp, der ydes til de invaliderede, er urimelig lille; i nogle tilfælde gives der endda ikke hjælp, skønt det ville være retfærdigt, at de pågældende fik det, bl. a. fordi perioden, i hvilken hjælpen kunne reguleres, var udløbet, inden invaliditeten for manges vedkommende var kommet til fuld udfoldelse. Årsagen til invaliditeten: forholdene i koncentrationslejrene, tortur o. s. v., er helt anderledes end årsagerne til anden invaliditet, og det er efter min og mit partis opfattelse påkrævet, at der rådes bod på den uretfærdighed, der faktisk er sket. Det mener jeg vil ske ved gennemførelsen af det lovforslag, den højtærede minister har fremsat, og mit parti kan derfor tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Der er imidlertid et spørgsmål, som ikke er berørt i nærværende lovforslag, og som jeg ville tro kunne tages op samtidig hermed. Det drejer sig om enkerne efter de